

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 998983/1

בבית הדין הרבני האזורי ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יוסף גולדברג – אב"ד, הרב דוד בירדוגו, הרב מרדכי רלב"ג

בעניין: עיזבון המנוח פלוני

התובעים: פלוני (ילדי המנוח פלוני) (ע"י ב"כ עו"ד מיכאל שפרבר)
נגד

הנתבעת: פלונית (אלמנת המנוח פלוני) (ע"י ב"כ עו"ד רחל בן שמואל)

הנדון: גבולות תחולת חוק יחסי ממון – זכויות המנוח בנכסי אשתו

פסק דין

בתאריך כ"ד בטבת תשע"ז (22.1.17) ניתן בבית הדין צו ירושה על עיזבון המנוח [פלוני] ז"ל שבו התחלק העיזבון, לאחר קבלת קניינים, על פי המפורט בחוק – 50% מהעיזבון לאלמנה הגב' [פלונית] ו-50% לכל שיששה-עשר ילדי המנוח (להלן גם: "היורשים") בחלקים שווים.

בטרם מתן הצו הנ"ל, הועלו טענות על ידי בא כוח היורשים, שמלבד הדירה המשותפת בשכונת קטמון בירושלים ומלבד הכספים המשותפים היו נכסים נוספים שנרכשו במהלך הנישואין ושהאלמנה מכרה אותם. לדבריו, היורשים זכאים למחצית חלקו של המנוח בנכסים מכוח חוק יחסי ממון שחל על בני הזוג שנישאו בשנת 1976.

בהחלטה מיום י"א באלול תשע"ו (14.9.16) נאמר שהוסכם בין הצדדים שבית הדין יכריע לחלק את כל עיזבון המנוח על פי החוק וכמו כן הוסכם להטיל עיקול על הדירה של בתה של האלמנה מנישואיה הקודמים, הנמצאת ברח' [א'] בירושלים, בהסכמתה, כדי להבטיח את זכויותיהם של היורשים אם אכן יתברר שישנם נכסים נוספים שלמנוח היו זכויות בהם.

בדיון שהתקיים בתאריך ט' באלול תשע"ו (12.9.16) קיבלו הצדדים בקניין בבית הדין –

"ומסכימים שבית הדין ידון ויפסוק על פי חוק הירושה וחוק יחסי ממון
כבסיס לפסיקה, ובוודאי שבית הדין יהיה רשאי להכניס למסגרת הפסיקה
לפי שיקול דעתו את האמור בדין תורה"

(פרוטוקול מאותו יום, שורות 13–15, קבלת הקניינים מופיעה אף בהחלטה הנ"ל מיום י"א באלול תשע"ו
–(14.9.16).

בתאריך כ"א באייר תשע"ז (17.5.17) הוחלט על הגשת סיכומים על ידי באת כוח האלמנה וכן בא כוח היורשים ואכן הוגשו סיכומים לבית הדין.

יש להקדים כי במהלך הדיון שהתקיים בתאריך כ' באייר תשע"ז (16.5.17), טען בא כוח היורשים (ילדי המנוח) שגילה במהלך התקופה האחרונה שלוש דירות נוספות שהאלמנה רכשה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

במהלך נישואיה עם המנוח ומכרה אותו לפני פטירת המנוח, ועל כן טען שעל פי החוק, הבנים והבנות זכאים למחצית הזכויות של המנוח ברכוש הנ"ל.

ובכן מתוך הסיכומים עולה כדלהלן:

אלמנת המנוח הגב' [פלונית] הייתה נשואה בעבר בטרם נישאה למנוח, והתגרשה מבעלה הראשון. בעלה הראשון רכש עבודה ועבור ילדיה (כחלק מהסכם הגירושין) דירה בשכונת [ב'] בירושלים, אין חולק על כך שדירה זו הייתה שייכת לאלמנה וילדיה.

לדברי באת כוח האלמנה בסעיף 8 לסיכומיה, בתחילת שנת 2004 מכרה האלמנה את הדירה ב[ב'] בסך 150,000 דולר ורכשה ביחד עם ביתה מנישואיה הקודמים דירה חלופית ברח' [א'] בירושלים בסך 163,000 דולר כשתמורת הדירה הייתה ממכירת הדירה ב[ב'] וכן מסיוע של חתנה ובתה מנישואיה הקודמים, ואכן הדירה נרשמה על שם האלמנה וביתה, ובשלב מאוחר יותר העבירה האלמנה את כל הדירה על שם ביתה, ועל כן, לדברי באת כוח האלמנה, אין למנוח כל קשר לדירה זו שנקנתה מכספי האלמנה טרם נישואיה וכן מכספי ביתה.

יש לציין כי באת כוח האלמנה הוסיפה בסעיף 8, שתחילת ביצוע העסקה היה החל ביום ב' בשבט תשס"ד (25.1.04) (יש לשער שכנראה נחתם אז "זיכרון דברים"), וכהוכחה לדבריה צירפה בנספח י"ח מסמך מאת עו"ד ד' שכטר מירושלים ובו פירוט סכומים שהתקבלו עבור מכירת הדירה ב[ב'] החל ב'ב' בשבט תשס"ד (25.1.04) שבו נאמר בשורה הראשונה: "חווה – 5000 דולר" וכו' (וכנראה הכוונה לזיכרון דברים). דברים אלו וכן הנספח הנ"ל באו כדי להבהיר שעל אף שהחווה הרשמי נכתב ונחתם לאחר כמה חודשים – בתאריך כ"ב בסיוון תשס"ד (11.6.04), ולכאורה הסכם זה נחתם לאחר הסכם רכישת הדירה ברח' [א'] שנחתם בתאריך י"ג בניסן תשס"ד (4.4.04), אכן לדברי באת כוח האלמנה, החווה הראשון (זיכרון הדברים) נחתם כבר בתחילת שנת 2004 והנספח הנ"ל מעיד על כך, ולפי זה, לדברי באת כוח האלמנה, ברור לכל שמקור הכספים של רכישת הדירה ברח' [א'] הוא ממכירת הדירה ב[ב'].

מאידך גיסא, בא כוח היורשים בסעיף 34 לסיכומיו כותב שהיורשים מפקפקים באותנטיות הנספח הנ"ל ומבקשים לבחון את המסמך המקורי. כלומר, המשמעות של דבריהם, שבמידה ואכן הנספח הוא מקורי ואינו מזויף, אכן יש להניח שתחילת העסקה של הדירה ב[ב'] החלה בתחילת שנת 2004 ובטרם רכישת הדירה ברח' [א'].

בסעיפים 32–40 לסיכומיו, מערער בא כוח היורשים אף על מקורות הרכישה של הדירה ברח' [א'] וזאת משום שלדבריו, לאלמנה היו בדירה ב[ב'] 50% בלבד וסכום זה וכן סכום המשכנתה של הבת לא 'כיסו' לכאורה את מלוא התשלום של הדירה ברח' [א'].

בית הדין יתייחס להלן לטענתו זו של בא כוח היורשים במסגרת הבעת דעתו על שאר הנכסים.

בסעיף 10 לסיכומיה, כותבת באת כוח האלמנה שמאחר שאימה של האלמנה התגוררה בישוב [ו'] בגוש קטיף ורצתה שביתה תבקר אותה עם ילדיה, על כן, לדבריה עזרה לה לרכוש דירה ב[ו'] בתאריך ד' בשבט תש"ס (11.1.00) (צורף נספח של הסכם מכר על שם האלמנה מהתאריך הנ"ל), וכמו כן הוסיפה האישה מקצבת הנכות והניידות שלה והכנסות ממכירת רכוש שהביאה מחו"ל. לאחר מכן, בתאריך כ"ח בתמוז תשס"ה (4.8.05) עקב פינוי היישוב [ו'], קיבלה האלמנה פיצויים בסך 376,533 ש"ח ורכשה בסכום זה ובסכום נוסף שקיבלה מביתה וחתנה, דירה ברח' [ג'] בירושלים (צורף נספח כ"ז – הסכם רכישת הדירה הנ"ל על שם האלמנה ועל שם ביתה וחתנה, תאריך ההסכם: כ"ג באב תשס"ה – 28.8.05).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בא כוח היוורשים מערער בסעיפים 42–45 לסיכומיו על דברי באת כוח האלמנה, משום שלדבריו אף אם קיבלה את הכסף מאימה, עמדתה נוגדת את חוק יחסי ממון שלפיו כל צד שצבר כסף – מחצית הכסף שייכת לצד השני.

כמו כן אף לגבי רכישת הדירה ברח' [ג'] מערער בא כוח היוורשים וטוען (בעמ' 6 שם): "אין משמעות למקור הכסף ולצורת השותפות", אך לא ברורה כוונתו בדבריו שם – מדוע אין משמעות למקור הכספים אם אכן הגיעו מדירה שנרכשה ממתנה שנתנה אם האלמנה?

בסעיף 13 לסיכומיה, מוסיפה באת כוח האלמנה לפרט בעניין הדירות. לדבריה (שם), בתאריך ח' באב תשס"ח (13.8.08) נפטרה אימה של האלמנה והשאירה ירושה הן לילדי האלמנה והן לאלמנה, האלמנה קיבלה סך של 232,367 ש"ח והבת הגב' [אלמונית] קיבלה סך של 46,293 ש"ח.

(העתק הצוואה ונספחיה כולל פירוט מדויק של חלוקת עיזבון אם האלמנה צורף לתיק.)

בסעיף 14 לסיכומיה כותבת באת כוח האלמנה שבתאריך ט"ו בכסלו תשע"א (22.11.10) החליטו האלמנה, ביתה וחתנה למכור את הדירה ברח' [ג'] במחיר של 1,300,000 ש"ח (חוזה המכר צורף כנספח ל"א), וכמו כן החליטו לרכוש שתי דירות בחיפה – ברח' [ד'] וברח' [ה'] – בסכומים של 370,000 ש"ח ו־390,000 ש"ח, כשלדבריהם הדירות נרכשו הן על ידי תמורת הדירה ברח' [ג'] והן מכספי הירושה הנ"ל. מאחר שמקור דירות אלו היה מרכושה הבלעדי של האלמנה, קרי, כספי ירושה וכספי הדירה ב[ג'] שנרכשה אף היא מכספי מתנות של אימה וקצבה שלה – על כן, לדברי באת כוח האלמנה, אין למנוח כל זכות בדירות אלו.

(צורפו לתיק זיכרון דברים וחוזה מכר על שתי הדירות הנ"ל ועל הסכומים הנ"ל. יש לציין שהדירה ברח' [ד'] בחיפה נרשמה על שם האלמנה בלבד והדירה ברח' [ה'] בחיפה נרשמה על שם האלמנה, בתה וחתנה.)

בא כוח היוורשים, בסעיפים 49–51 לסיכומיו, מערער על דברי באת כוח האלמנה. לדבריו, לאלמנה הייתה מחצית הזכויות בדירה ברח' [ג'] בלבד, ועל כן לדבריו, היה בידה סכום סביר לרכישת הדירה על שמה ברח' [ד'] אך נותרה לה לאחר מכן מחצית בלבד מעלות הדירה ברח' [ה'].

בא כוח היוורשים לא התייחס לכך שהדירה השנייה נרכשה אף על ידי בתה וחתנה של האלמנה שכנראה השלימו את הסכום הנותר.

בסעיף 52 שם כותב בא כוח היוורשים:

"אין שום משמעות לרישום הדירה על שמה בלבד בהיותה חלק מהתא המשפחתי־נורמטיבי יחד עם בעלה המנוח. ובאין הסכם ממון שקובע אחרת, מדובר ברכוש משותף לכל דבר ועניין שאמור להיות חלק מן העיזבון."

לסיכום, קובע בא כוח היוורשים בסעיף 54 לסיכומיו שיש לראות בדירות בחיפה וכן בדירה ברח' [א'] בירושלים חלק מן העיזבון וילדי המנוח זכאים למחצית עיזבון זה.

עד כאן הבאנו את תיאור העובדות מאת באת כוח האלמנה ואת השגות בא כוח היוורשים עליהן, ועתה נפנה אל הצד המשפטי.

הצדדים קיבלו עליהם שבית הדין יכריע על פי חוק יחסי ממון. בסעיף 5 (א) לחוק הנ"ל נאמר שעם פקיעת הנישואין עקב מותו של בן הזוג, זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל הנכסים, למעט:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

"(1) נכסים שהיו להם טרם הנישואין, או שקיבלו במתנה או בירושה בתקופת הנישואין.

(2) גמלה המשתלמת לאחד מבני הזוג על ידי המוסד לביטוח לאומי, או גמלה או פיצוי שנפסקו או המגיעים על פי חיקוק לאחד מבני הזוג בשל נזק גוף או מוות."

מאחר שהחוק החריג מתנות, ירושות, קצבאות של הביטוח הלאומי או פיצויים שלא חל עליהם חוק יחסי ממון, ברור הדבר שהחוק חל אך ורק על נכסים שנרכשו מעמל כפיהם של בני הזוג או אף של אחד מהם במהלך הנישואין, וזאת משום שהמקורות הכספיים היחידים הם או עמל כפיים או ירושות, מתנות, קצבאות ופיצויים.

ועתה עלינו לברר מה הם המקורות הכספיים שהיו בידי האישה שבהם רכשה את הדירות הנ"ל.

ברצוננו לצטט בתחילה מדברי בא כוח היורשים בסעיף 15 לסיכומי כי בתעודת העולה "הגברת [פלונית] מצהירה על מקצועה והוא עקרת בית, לא מתווכת, לא אשת עסקים ולא כלום, 'עקרת בית'". (דברים אלו נכתבו כדי לשלול את דברי האישה שהביאה איתה כספים רבים בטרם נישואיה למנוח).

אם נקבל את דברי בא כוח היורשים-התובעים שאכן האלמנה הייתה עקרת בית ולא הכניסה כספים מעמל כפיה, הרי שיש בדברים אלו כדי לבסס את טענות באת כוח האלמנה שמקור הכספים הוא ממתנות, ירושה, קצבאות ופיצויים.

כמו כן מעולם לא נטען על ידי בא כוח היורשים על עושרו הרב של המנוח, ועל כן אין להניח שמקור הסכומים הגדולים הם מחסכונותיו של המנוח, אף בא כוח היורשים התמקד אך ורק בחישוב הכספים שהציגה האישה, ותו לא.

ומאחר שברור לכל שהכספים לרכישת הדירות לא הגיעו מעמל כפיהם של בני הזוג, יש להניח שמקור הכספים הוא מאחד המקורות הנ"ל או מכולם ביחד, וכוונתנו, למתנה, ירושה, קצבאות ופיצויים.

כדי לוודא את הנחתנו זו, יש לחזור לדברי באת כוח האלמנה בסיכומיה.

כאמור לעיל, אין חולק על כך שהדירה ב[ב'] נרכשה עבור האלמנה וילדיה על ידי בעלה הקודם בטרם נישואיה למנוח, ואין ליורשים כל חלק בה.

על פי המסמך (נספח י"ח) שהגישה באת כוח האלמנה מתברר שאכן העסקה למכירת הדירה ב[ב'] החלה בתחילת שנת 2004. אמנם מסמך זה הוא צילום מהמקור והמקור לא הומצא לידינו, אך לא נראה לבית הדין שהמסמך מזויף ומעולם לא נטען לחשש זיוף וכדומה. על כן, רואים אנו חפיפה בין מכירת הדירה ב[ב'] לרכישת הדירה ברח' [א'] בירושלים.

לא מקובלות על בית הדין הערות בא כוח היורשים בסעיפים 32–40 לסיכומי, וזאת משום שיש להניח שילדי האלמנה מנישואיה הקודמים שהיו אף הם בעלי הדירה ב[ב'], שיתפו פעולה עם אימם. כמו כן אף ביתה וחתנה של האישה עזרו ברכישת הדירה ברח' [א'], ועל כן ניתן לקבוע, לאור העובדה שהאלמנה הייתה עקרת בית וכמו כן קיבלה סכומים גבוהים מתמורת הדירה ב[ב'] וכן קיבלה סיוע מילדיה מנישואיה הקודמים, שכל חלקה של האלמנה בדירה ברח' [א'] מקורו בכספי תמורת הדירה ב[ב'] שהייתה שייכת לה טרם נישואיה למנוח.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בעניין רכישת הדירה ב[ו'] בגוש קטיף, הצהירה האלמנה שאימה סייעה לה וכמו כן המציאה מסמכים על הקצבאות שקיבלה, ולדבריה, אלו היו מקורות הרכישה של הדירה הנ"ל.

בא כוח היורשים משיג שתי השגות בנידון: הראשונה, שאין מסמכים על המתנה של אימה; השנייה – אף אם אכן אמה סייעה בידה, על פי חוק יחסי ממון, הכסף שייך לשני הצדדים.

בעניין השגתו הראשונה: אכן לא הוגשו מסמכים בנידון, אך דבריה נראים כנים, שהרי מאידך גיסא – הרי בא כוח היורשים טוען בנחרצות שהיא הייתה עקרת בית בלבד, ואם כן מניין לה סכום הכסף הגדול אם לא נקבל את דבריה שקיבלה מתנה מאמה. כמו כן צורף נספח כ"ה המורה על מכירת רכב יקר שהיה לה טרם נישואיה ושתמורתו, לדבריה, הושקעה בדירה ב[ו'], כמו כן צורפו אישורים מהביטוח הלאומי על קצבת ניידות וקצבת נכות החל בתחילת שנת 1997 ולדברי האלמנה אף כספים אלו נחסכו והושקעו בדירה ב[ו']. יש להעיר שמחיר הדירה ב[ו'] היה 101,000 ש"ח בלבד.

ברצוננו להוסיף בזה, שעל אף שהחלטה זו בעניין הדירה ב[ו'] מבוססת בעיקרה על שיקול דעתו של בית הדין, שיקול דעת זה – אף הוא כלול בסעיף 8(2) לחוק יחסי ממון המאפשר לבית הדין במקרים חריגים לחרוג מהנאמר בתחילת סעיף זה, כשבית הדין סבור שאם יינתן ליורשים (ילדי המנוח) חלק מנכס זה, ייגרם בכך עוול לאלמנה.

כמו כן השגתו השנייה של בא כוח היורשים אינה נכונה, וזאת משום שאם אכן נקבל את דברי האלמנה שקיבלה מתנה מאמה, הרי על מתנה לא חל חוק יחסי ממון, כמפורט לעיל.

בסעיף 12 לסיכומיה מפרטת באת כוח האלמנה את מקור הכספים של הדירה ברח' [ג'] שהוא מהפיצויים שקיבלה מהפינוי ב[ו'] בגוש קטיף וכן מכסף שהביאו ביתה וחתנה.

לא מובנת לבית הדין השגתו של בא כוח היורשים בסעיף 45 לסיכומיו בעניין הדירה ב[ג'] שבה כתב: "אין שום משמעות למקור הכסף ולצורת השותפות ולחלק האלמנה עם אחרים." אם כוונתו לדברים שכתב לעיל בעניין הדירה בגוש קטיף – שהיורשים זכאים למחצית על פי חוק יחסי ממון, הדברים אינם נכונים, שהרי אם נניח שאכן הדירה ב[ג'] נרכשה מתמורת הדירה בגוש קטיף שהייתה ברובה מתנה מאימה והשאר מקצבאות שלה – אין ליורשים כל חלק בכך על פי חוק יחסי ממון כמפורט לעיל.

בעניין רכישת שתי הדירות בחיפה, טענה באת כוח האלמנה שנרכשו מתמורת הדירה שנמכרה ברח' [ג'], ואכן התברר שיש חפיפה בין מכירת הדירה רח' [ג'] שנמכרה בתאריך ט"ו בכסלו תשע"א (22.11.10) לבין רכישת הדירות בחיפה – שנרכשו בסמוך לכך בתאריכים ט' בטבת תשע"א (16.12.10) וכ"ה בשבט תשע"א (30.1.11). בנוסף לכך המציאה באת כוח האלמנה את המסמכים בעניין צוואת אימה של האלמנה שבהם מפורט אף חלקה של האלמנה בירושתה, וכספים אלו לדבריה שניתנו לה כשנתיים לפני רכישת הדירות בחיפה, אף הם היו חלק מהמקורות הכספיים של רכישת הדירות בחיפה, כלומר, הדירות בחיפה נרכשו על ידי תמורת הדירות ב[ג'] שמקורה במתנה כמפורט לעיל וכן מכספי הירושה, ואין למנוח כל חלק בהן.

השגות בא כוח היורשים בסעיפים 51–52 לסיכומיו בעניין הדירות בחיפה, אינן מקובלות על בית הדין: בסעיף 51 כותב שם שאין כל קשר בין כספי הירושה שחולקו שנתיים קודם לכן לרכישת הדירות בחיפה. הדברים אינם מובנים, האם לא שכיח שאדם חוסך את כספי הירושה כשנתיים עד שמצא נכסים מתאימים כדי לרכושם? כמו כן, בא כוח היורשים לא השיג מאומה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

על החלק הארי של כספי הדירות בחיפה שמקורם בדירה ב[ג'] שמקורה במתנה ואין למנוח כל חלק בכך.

בסעיף 52 לסיכומיו, חוזר שוב בא כוח היורשים על האמור לעיל:

”אין שום משמעות לרישום הדירה על שמה בלבד בהיותה חלק מהתא המשפחתי נורמטיבי יחד עם בעלה המנוח, ובאין הסכם ממון שקובע אחרת, מדובר ברכוש משותף לכל דבר ועניין.”

כאמור לעיל, הדברים אינם נכונים וסותרים את האמור בחוק יחסי ממון שנכסים שנרכשו על ידי צד אחד ומקורם במתנה או בירושה וכו', לא חל עליהם חוק יחסי ממון, ומאחר שהדירות נרכשו כך ונרשמו על שם האישה, הרי הן שייכים לה בלבד.

ברצונו של בית הדין להעיר הערה נוספת הנותנת יתר תוקף לדברים האמורים לעיל. הערה זו בעיקרה היא הערה הלכתית וזאת לאור העובדה שהצדדים קיבלו עליהם בקניין שבית הדין יהיה רשאי להכניס למסגרת הפסיקה לפי שיקול דעתו את האמור בדין תורה:

בא כוח היורשים בסעיף 4 לסיכומיו כותב כי כל הנכסים שהיא רכשה נעשו בשיתוף פעולה עם המנוח ובאמצעים כלכליים משותפים.

יש להעיר תחילה שמה שכתב בא כוח היורשים שהכול נרכש “באמצעים כלכליים משותפים”, דברים אלו מעולם לא הוכחו בבית הדין ואף לא בסיכומים. אך ברצונו להתמקד בתחילת דבריו הנ”ל שכל הרכישות נעשו “בשיתוף פעולה” בין הצדדים, כלומר שהבעל המנוח היה מודע לכל הרכישות ויש להניח שאף השתתף בעריכת החוזים לרכישת הדירות ואף עמד על כך שהדירות יירשמו על שם האישה בלבד, וכל פעולות הרישום נעשו ביוזמתו ובעידודו, שהרי הכול נעשה בשיתוף פעולה מלא, לדברי בא כוח היורשים, וזאת על אף שלדברי בא כוח היורשים הדירות נרכשו “באמצעים כלכליים משותפים”.

עובדה זו, שהבעל מרצונו הטוב ללא כל כפייה ואונס מורה מיוזמתו לרשום את כל הרכוש הנ”ל על שם אשתו, מהווה על פי ההלכה וויתור על זכויותיו בנכסים אלו – אם ישנן – שהרי הבעל היה מודע לכך שברגע שנותן את הסכמתו לרישום הדירות על שם אשתו בלבד, הוא נותן לה בזה אפשרות לעשות בדירות אלו כרצונה, שהרי הרישום הוא על שמה בלבד (ואף לשיטת הפוסקים האחרונים הסוברים שרישום בטאבו על שם צד אחד אינו מורה על מתנה מוחלטת – דעתם נאמרה אך ורק כשהזוג מתגרש לאחר מכן, וסברתם היא שעל דעת הפירוד ביניהם, לא הייתה ניתנת המתנה. אך כשהזוג מתגרש בשלום ובשלווה עד ליום הפטירה של אחד מהם, לכל הדעות הרישום בטאבו על שם צד אחד מיוזמתו של הצד השני, נחשב מתנה גמורה).

יש לנו אף הרהורי דברים בנידון: שמא אף על פי חוק יחסי ממון, פעולה זו של הבעל בידיעתו וביוזמתו, תוקפה כתוקף הסכם ממון שנכרת בין בני הזוג שבו צד אחד מוותר לצד השני על זכויותיו ויש לוותר זה תוקף על פי סעיפים 1, 2 ו-5 לחוק יחסי ממון התשל”ג – 1973, אך אין כאן המקום להאריך בזה משום שבלאו הכי כבר כתבנו לעיל שעל פי סעיף 5(א) (1) ו-2 לחוק יחסי ממון, לא היו לבעל המנוח כל זכות בדירות הנ”ל.

פסק דין

לאור כל האמור לעיל מחליט בית הדין כדלהלן:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

א. לבעל המנוח לא היו כל זכויות בדירות ברח' [א'] בירושלים ובדירות בחיפה, וכולן היו שייכות לאלמנה בלבד, ועל כן תביעת ילדי המנוח לזכויות בדירות הנ"ל נדחות.

ב. בית הדין מבטל בזה את העיקול שניתן על הדירה ברח' [א'] בירושלים בתאריך ה' טבת תשע"ז (3.1.17).

ג. מותר לפרסם את פסק הדין לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום כ"ח בתשרי התשע"ח (18.10.2017).

הרב מרדכי רלב"ג

הרב דוד בירדוגו

הרב יוסף גולדברג – אב"ד